

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 293/2019-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. júla 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej, zo sudcov Miroslava Duriša a Mojmíra Mamojku (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpenej advokátkou JUDr. Gabrielou Kľačanovou, Andreja Kmeťa 28, Martin, vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky konaním a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sžo 84/2016 z 31. júla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. novembra 2018 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy konaním a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Sžo 84/2016 z 31. júla 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že najvyšší súd napadnutým rozsudkom rozhodol o odvolaní sťažovateľky ako žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 21 S 13/2014-124 z 18. mája 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“), ktorým krajský súd zrušil rozhodnutie sťažovateľky č. P 03/2014 zo 17. januára 2014, ktorým sťažovateľka odmietla žalobcovi vydať poľovný lístok, a vec vrátil sťažovateľke na ďalšie konanie. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok krajského súdu.

3. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti v podstate namieta nesprávne označenie účastníka konania na strane žalovaného. Namieta, že žalobca v podanej žalobe ako žalovaného označil [REDACTED], ktoré však podľa tvrdenia sťažovateľky nemá právnu subjektivitu a nemá spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania. Uvedený nedostatok spôsobilosti byť účastníkom konania je podľa názoru sťažovateľky neodstrániteľnou vadou konania a už krajský súd mal preto zastaviť konanie vo veci. Uvedený nedostatok mal mať podľa sťažovateľky za následok to, že v momente začatia konania nebol platne založený procesnoprávny vzťah. Dodala, že samotný krajský súd v odôvodnení rozsudku krajského súdu uvádza, že právnu subjektivitu má podľa stanov výlučne [REDACTED] a [REDACTED] [REDACTED] je len jej výkonným orgánom. Tiež uviedla, že bolo povinnosťou žalobcu správne označiť údaje potrebné na identifikáciu žalovaného.

4. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľka uviedla, že namietala, že nie je pasívne legitimovaná. K tomu ďalej uviedla: *«Je neprípustné, aby konajúci súd „neformálne“, bez akejkoľvek procesnej aktivity žalobcu, zmenil účastníka konania v procesnom postavení žalovaného, keďže sa nejedná o konanie, ktoré by správny súd*

mohol začať z úradnej povinnosti... nedostatok spôsobilosti byť účastníkom konania je neodstrániteľnou podmienkou súdneho konania, na ktorú musí konajúci správny súd ktoréhokolvek stupňa prihliadnúť z úradnej povinnosti, pričom táto má mať za následok zastavenie súdneho konania. Tento nedostatok nie je možné... odstrániť v priebehu súdneho konania, pretože nejde o neúplnosť resp. nesprávnosť, ale o neodstrániteľnú vadu konania.»

5. K napadnutému rozsudku najvyššieho súdu sťažovateľka zároveň uviedla, že najvyšší súd sťažovateľke vytkol, že mala podľa § 3 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov postupovať v úzkej súčinnosti so žalobcom a vo vzťahu k žalobcovi mala poučovaciu povinnosť, mala ho sťažovateľka upozorniť, že jeho podanie má nedostatky, a mala mu ich pomôcť odstrániť. K tomu sťažovateľka uviedla, že si myslí, že jej poučovacia povinnosť existuje v rovine procesnoprávnej, ktorú podľa jej názoru aj dodržala. S prihliadnutím na znenie ustanovení § 51 ods. 4 a § 51 ods. 7 zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je však presvedčená, že nemá poučovaciu povinnosť vo vzťahu k žalobcovi, pokiaľ ide o hmotné právo. V závere sťažovateľka dodala: „... právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že súdy – po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení – zistia spoľahlivo skutkový stav. Po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a tak, že tieto neboli prijaté v omyle konajúcich súdov, ktorý popiera zmysel a podstatu celého práva na spravodlivý proces.“

6. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn.: 7Sžo/84/2016 porušil základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa Článku 46 ods. (1) Ústavy Slovenskej republiky, ľudské právo na spravodlivý proces podľa Článku 6 ods. (1) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s Článkom 1 ods. (1) Ústavy Slovenskej republiky a Článkom 2 ods. (2) Ústavy Slovenskej republiky a práva vlastníť majetok podľa Článku 20 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.07.2018, sp. zn.: 7Sžo/84/2016, zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi – [REDAKOVANÉ] so sídlom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], priznáva právo na náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 325,42 EUR (slovom: tristodvadsaťpäťeuro a štyridsaťdvacentov) za dva úkony právnej služby á 153,50 EUR + 2x režijný paušál á 9,21 EUR (úkony právnej služby: 1/ príprava a prevzatie zastúpenia dňa 05.11.2018; 2/ vypracovanie ústavnej sťažnosti zo dňa 06.11.2018), ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný uhradiť na účet JUDr. Gabriely Kľačanovej, advokátky so sídlom Andreja Kmeťa Andreja Kmeťa 28, 036 01 Martin, číslo účtu IBAN: SK3511000000002936158349, do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohoto nálezu.“

II.

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

13. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

14. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 20 ods. 2 ústavy zákon ustanoví, ktorý ďalší majetok okrem majetku uvedeného v čl. 4 tejto ústavy, nevyhnutný na zabezpečovanie potrieb spoločnosti, potravinovej bezpečnosti štátu, rozvoja národného hospodárstva a verejného záujmu, môže byť iba vo vlastníctve štátu, obce, určených právnických osôb alebo určených fyzických

osôb. Zákon tiež môže ustanoviť, že určité veci môžu byť iba vo vlastníctve občanov alebo právnických osôb so sídlom v Slovenskej republike.

Podľa čl. 20 ods. 3 ústavy vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom. Výkon vlastníckeho práva nesmie poškodzovať ľudské zdravie, prírodu, kultúrne pamiatky a životné prostredie nad mieru ustanovenú zákonom.

Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

Podľa čl. 20 ods. 5 ústavy iné zásahy do vlastníckeho práva možno dovoliť iba vtedy, ak ide o majetok nadobudnutý nezákonným spôsobom alebo z nelegálnych príjmov a ide o opatrenie nevyhnutné v demokratickej spoločnosti pre bezpečnosť štátu, ochranu verejného poriadku, mravnosti alebo práv a slobôd iných. Podmienky ustanoví zákon.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by vzhľadom na osobitné okolnosti mohla byť verejnosť konania na ujmu záujmom spravodlivosti.

III.

17. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľky spočíva v namietanom porušení základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu. K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru malo podľa jej tvrdení dôjsť v dôsledku toho, že žalobca mal nesprávne označiť ako žalovaného [REDAKOVANÉ], ktoré však nemá právnu subjektivitu a v dôsledku toho nemá spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania, pričom to je podľa názoru sťažovateľky neodstrániteľnou vadou konania a tento nedostatok mal mať za následok, že v momente začatia konania nebol platne založený procesnoprávny vzťah. Sťažovateľka teda namietala, že nie je pasívne legitimovaným subjektom a tento nedostatok nie je možné v konaní odstrániť.

18. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (III. ÚS 66/2018).

19. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 155/2018).

20. Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený

skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (III. ÚS 638/2015).

21. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a inú právnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním... Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena právo na úspech v konaní... Z toho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Obsahom citovaného práva teda nie je právo sťažovateľky na to, aby všeobecný súd prevzal jej tvrdenia a názory a vec vždy rozhodol v zmysle jej návrhu. Takýto postup by bol v rozpore s požiadavkami kladenými na nezávislosť a nestrannosť všeobecných súdov ako primárnych garantov a ochrancov ústavných práv (III. ÚS 595/2016).

22. V súvislosti s ústavnými sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd. K zákonnej povinnosti všeobecných súdov náležite a presvedčivo odôvodniť ich rozhodnutia ústavný súd už v minulosti judikoval,

že integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. III. ÚS 351/2018).

23. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu v relevantnej časti vo vzťahu k sťažovateľkou namietaným skutočnostiam uviedol: *«... Odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd vec skutkovo a právne posúdil správne, jeho závery zodpovedajú logike a vychádzajú z obsahov spisov. Majúc rozhodnutie krajského súdu vo výroku za vecne správne a stotožniac sa s jeho odôvodnením, ho odvolací súd potvrdil...*

K námietke žalovaného, že žalobcom v žalobe označený žalovaný [redacted] [redacted] nie je spôsobilý byť účastníkom konania, odvolací súd poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej „Nesprávne označenie žalovaného správneho orgánu nebráni súdu, aby konal so správne identifikovaným žalovaným, pokiaľ táto skutočnosť vyplýva zo samotnej žaloby. Nesprávne, resp. neúplné označenie žalovaného správneho orgánu nemôže mať za následok zamietnutie žaloby pre nedostatok pasívnej legitímácie na strane správneho orgánu, pokiaľ žaloba obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti (§ 249 ods. 2 OSP), t. j. najmä označenie rozhodnutia správneho orgánu ktoré napadá, nakoľko správne, resp. úplné označenie žalovaného správneho orgánu vyplýva z takto označeného rozhodnutia.“...

V danom prípade vydal rozhodnutie o odvolaní žalobcu výkonný orgán žalovaného – [redacted], ktoré nemá právnu subjektivitu... a preto nemôže byť účastníkom súdneho konania, nakoľko nemá spôsobilosť byť účastníkom konania. Takúto spôsobilosť má len [redacted] ako právnická osoba zriadená na základe zákona o poľovníctve...

... krajský súd nepochybil, keď konal s [REDAKOVANÉ] ako so žalovaným, keď táto skutočnosť vyplýva zo žaloby, v ktorej je riadne označené rozhodnutie správneho orgánu, ktorá napáda a správne označenie žalovaného správneho orgánu vyplýva z takto označeného rozhodnutia... uvedené vyplýva už z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžo/59/2014 zo 17.12.2015, ktorým bol zrušený skorší rozsudok krajského súdu č. k. 21S/13/2014-64 zo 14.05.2014 a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie.»

24. Po posúdení napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že v ňom nevzhliadol ústavne nekonformné či svojvoľné závery najvyššieho súdu, ktoré by ústavný súd oprávňovali vysloviť záver o jeho arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti. Po jeho preskúmaní ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala zo strany najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho jeho svojvoľný postup, teda postup nemajúci oporu v zákone. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu ústavnoprávne konformným spôsobom reagoval na sťažovateľkou predstretú námietku, napadnutý rozsudok najvyššieho súdu preto z ústavnoprávneho hľadiska nie je možné vyhodnotiť ako ústavne nekonformné, nepreskúmateľné či arbitrárne.

25. Ústavný súd dáva do pozornosti, že v správnom súdnom konaní žalovaného určuje zákon (§ 250 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 492 Správneho súdneho poriadku a § 32 ods. 2 Správneho súdneho poriadku). Pokiaľ ide o vecné námietky vznesené v sťažnosti, tieto budú predmetom ďalšieho konania pred správnym orgánom, keďže rozhodnutie žalovaného bolo správnym súdom zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

26. Na základe uvedených skutočností ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

27. Zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru procesnej

povahy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu má význam aj pre posúdenie časti ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľka namietala porušenie práv hmotnej povahy podľa čl. 20 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu. Všeobecný súd totiž zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by bol ústavný súd opravnou inštanciou proti všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Takýmto postupom by ústavný súd nahrádzal skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, avšak bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (m. m. II. ÚS 568/2018).

28. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru procesnej povahy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie tejto časti ústavnej sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie základného práva podľa čl. 20 ústavy, je nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotno-právneho charakteru a ústavno-procesnými princípmi z perspektívy ich možného porušenia. Okrem toho v danej veci vzhľadom na predmet konania ústavný súd ani nevzhladol nijakú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a porušením práva sťažovateľky vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy, keď sťažovateľka porušenie tohto práva v sťažnosti ani nijako nešpecifikovala. Preto je aj v tejto časti ústavná sťažnosť sťažovateľky zjavne neopodstatnená v zmysle § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

29. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že uvedené články ústavy patria medzi základné interpretačné pravidlá tvorby a aplikácie právneho poriadku Slovenskej republiky, ktoré nemajú charakter samostatne uplatňovaného práva. Z toho vyplýva, že ich porušenie je možné namietat' len súčasne s ochranou

konkrétnych základných práv a slobôd zaručených ústavou, resp. medzinárodnou zmluvou. Keďže v posudzovanom prípade nebolo zistené porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako ani práva podľa čl. 20 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto základných interpretačných, resp. aplikačných pravidiel. Ústavnú sťažnosť sťažovateľky preto aj v tejto časti ústavný súd odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

30. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júla 2019